

nešetřil tudíž ani té nejobyčejnější dbalosti, již nutno požadovati na každém, kdo je při zdravém rozumu. K tomu však v projednávaném případě přistupuje, že žalovaný Matěj F. byl podle okolností případu povinen osvědčiti ve svém vystupování zvláštní opatrnost a péči. Podle zjištění nižších soudů, opřeného o přípis městského úřadu v N. a dekret okresní politické správy v St., byl Metoděj F. ustanoven za polního hajného volným zájmovým sdružením místních starousedlých zemědělců a vykonal předepsanou přísahu jako polní hlídač pro jistý dohlédací okrsek pozemků. Tím se stal veřejnou stráží podle zákona ze dne 16. června 1872, č. 84 ř. zák. a měl proto zvláštní povinnost věnovati výkonu své služby všechnu pozornost, šetřiti všech předpisů pro ni platných a zejména také nevybočiti z mezí zákonem jí určené. Podle § 25 zákona ze dne 12. října 1875, č. 76 z. zák. byl jako hlídač oprávněn ve službě nositi zbraň poboční, kteréž však užití jest dovoleno jen v případech spravedlivé obrany. Matěj F. konal službu jsa vyzbrojen puškou a použil jí za okolností, za kterých podle zjištění nižších soudů o sebeobraně vůbec nemůže býti řeči. Bylo by bývalo o sobě neomluvitelnou neopatrností, kdyby si Matěj F. u výkonu své služby jako veřejná stráž se střelnou zbraní, kterou podle své služby ani nositi nebyl oprávněn, byl z nezkušenosti nebo neobratnosti počínal tak, že by mu rána z ní byla mimoděk vyšla a někoho zranila. On však, jak sám udal, střelil, když žalobkyně byla ve vzdálenosti 55—60 kroků, směrem na pravo od ní, nechtěje ji střeliti, nýbrž zastrašiti. Střelil tedy do její blízkosti úmyslně, ne-li v úmyslu přímo nepřátelském a nad to ještě tak neobratně, že ji skutečně zasáhl a ji mimo jiné i na hlavě zranil asi 18 broky. Byv proto rozsudkem ze dne 9. listopadu 1924 odsouzen, nenechal si tuto skutečnost býti ponaučením pro budoucnost, nýbrž zavadal v květnu 1925 znovu podnět k trestnímu oznámení, že vystřeliv u výkonu služby, zase ohrozil lidskou bezpečnost. Třebaže tentokráte pro ohrožení to odsouzen nebyl, zůstává tím přece nedotčeno zjištění, že za výkonu služby, tedy jako polní hlídač proti předpisům této své služby bez sebeobraný použil střelné zbraně. Všechny tyto okolnosti odůvodňují úsudek, že Matěj F. třebaže je jinak spolehlivým a pečlivým člověkem, se neopíjí a je způsobilým k službě polního hajného, nemá dosti mravní síly a pevné vůle, by šetřil i zvláštních povinností s touto službou spojených, že je tedy pro ni nezdatným. Podle § 1315 obč. zák. ve znění III. novely k obč. zák. ručí, kdo užívá k opatření svých věcí nezdatné osoby, za škodu, kterou tato osoba, opatřující tyto věci, způsobila osobě třetí. Ručí za ni proto také žalovaný Václav J., o němž nižší soudy otázku pasivní legitimace rozřešily a odůvodnily v podstatě správně. Bylo proto i žalovaného J-a podle žalobní žádosti odsouditi k náhradě škody, a to částkou, jak ji první soud uložil spolužalovanému a pravoplatně již odsouzenému Matěji F-ovi, a rukou společnou a nerozdílnou s tímto. Ručení rukou společnou a nerozdílnou bylo vysloveno použitím § 1302 obč. zák.

Čís. 6173.

Nebyla-li upomínací žaloba žalovanému doručena, nenastává zahájení rozepře (§ 232 c. ř. s.) tím, že žalovaný podal odpor proti pla-

tebnímu příkazu, nýbrž teprve tím, že se žalobce a žalovaný pustili do sporu.

(Rozh. ze dne 12. července 1926, R I 564/26.)

Proti žalobě o 3.916 Kč 60 h vznesl žalovaný námitky místní nepříslušnosti a zahájené rozepře. Soud první stolice (okresní soud v F.) námitkám nevyhověl. Rekursní soud vyhověl námitce zahájené rozepře a odmítl žalobu. Důvody: Soud první stolice nevyhověl námitce zahájené rozepře s odůvodněním, že žaloba C II 297/25 o zaplacení 3.916 Kč 60 h na okresním soudu v K. dne 17. června 1925 nebyla žalovanému doručena. Jest správné, že se tak nestalo, avšak již dne 31. července 1925 vznesl žalovaný proti této upomínací žalobě odpor a uznal tím, že vchází ve spor a nastala vznesením odporu zahájená rozepře i když mu žaloba nebyla doručena. Žaloba proti tomuž žalovanému o 3.916 Kč 60 h na okresním soudu v F. byla podána teprve dne 5. srpna 1925, tedy v době, ve které již nastalo právní zahájení sporu na okresním soudu v K. a byla proto při totožnosti nároku námitka zahájené rozepře odůvodněna. Není proto potřebí, by bylo rozhodnuto o námitce místní nepříslušnosti okresního soudu v F.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení ve výroku o námitce zahájené rozepře v ten rozum, že obnovil rozhodnutí soudu první stolice o této námitce, jinak napadené usnesení zrušil a uložil rekursnímu soudu, by rozhodl o rekursu do rozhodnutí soudu první stolice o námitce nepříslušnosti.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že spor u okresního soudu v K. byl zahájen již dne 31. července 1925 tím, že žalovaný vznesl odpor proti upomínací žalobě, třeba, že mu tato nebyla doručena. Odporujeť výslovnému předpisu Šu 13 upom. řiz. (čl. XXVIII. uvoz. z. k c. ř. s.), že spor se zahajuje doručením platebního rozkazu, pokud se týče ustanovení Šu 232 c. ř. s., že zahájení sporu nastane doručením žaloby. Doručení žaloby, která byla žalobci pro závalu v doručení vrácena a jím nebyla znovu předložena, nebylo nahrazeno tím, že žalovaný podal odpor proti platebnímu rozkazu, jemu nedoručenému, neboť plyne z povahy věci, že zahájení sporu nemůže se státi procesním úkonem žalovaného proti vůli žalobcově. U okresního soudu v K. byl spor zahájen teprve tím, že se žalobce pustil při roku ze dne 14. října 1925 se žalovaným do sporu, přednesl tam svou žalobu a navrhl též odsouzení žalovaného podle prosby žalobní. Platí tu obdobně předpis Šu 439 c. ř. s., který stanoví, že když strany se dostaví k okresnímu soudu bez předvolání a projednají spor, zahajuje se spor přednesem žaloby. Jde tu o případ obdobný, poněvadž se strany dostavily k soudu a jednaly, ač žalobce nežádal, by žaloba byla žalovanému doručena a žalovaný o žalobě jednal přes to, že jí neobdržel. Dne 14. října 1925 byl však spor již zahájen u okresního soudu v F., poněvadž platební rozkaz, vydaný tímto soudem na upomínací žalobu tam podanou, byl

žalovanému doručen dne 14. srpna 1925. Námitka zahájené rozepře, vznesená ve sporu, vedeném u okresního soudu ve F., jest tudíž neodůvodněna a byla soudem první stolice právem zamítnuta. Proto slušelo se dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti v tom směru usnesení okresního soudu. V důsledku toho jest na rekursním soudě, by vyřídil ještě rekurs žalovaného, pokud čelí proti rozhodnutí soudu první stolice o námitce místní nepřislušnosti.

Čís. 6174.

Sudiště podle majetku (§ 99 j. n.) může se, bez ohledu na svou státní příslušnost, dovolávati každý žalobce, jenž má v tuzemsku bydliště.

Lékař, bydlící a provozující za sezony praxi v tuzemských lázních, mimo sezonu pak v cizině, má i v tuzemsku bydliště.

(Rozh. ze dne 12. července 1926, R I 601/26.)

Žalobu lékaře, rumuského příslušníka bydlícího v sezoně v Karlových Varech, proti berlínské firmě, opřel žalobce co do místní příslušnosti o § 99 j. n. K námitce místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. **Důvody:** Rekursu nelze upříti oprávnění. Nelze si osvojiti právní názor soudu první stolice, že právo dovolávati se příslušnosti dle § 99 j. n. jest dáno jen jako výjimečná výhoda příslušníkům zdejšího státu proti cizincům. Ustanovení § 99 j. n. nečiní rozdílu, zda žalobce jest tuzemcem či cizozemcem a nutno je vykládati v jeho všeobecnosti tak, že každý bez rozdílu státní příslušnosti, kdo v oblasti Čsl. republiky má řádné bydliště, může cizozemce u zdejších soudů žalovati, má-li též v tuzemsku jmění. Nevadí tudíž v tomto případě žalobci jeho rumunská státní příslušnost, by nedovolával se ohledně svého majetkoprávního nároku proti žalované firmě, jež má své sídlo v Berlíně a již přísluší, jak nesporno, proti Pražské firmě pohledávka 75.000 zl. marek, dle §u 99 j. n. příslušnosti obchodního soudu v Praze, předpokládajíc ovšem, že má žalobce bydliště v tuzemsku. Tento předpoklad první soud neprávem nemá za splněný. Jest zjištěno, že žalobce bydlí od 1. října do dne 30. dubna stále v Berlíně ve vlastním bytě a od 1. května do dne 30. září v Karlových Varech rovněž ve vlastním bytě a že tam provozuje lékařskou praxi. Z toho plyne, že žalobce má v Karlových Varech právě také své bydliště ve smyslu §u 66 j. n. jako v Berlíně, že je měl zejména také dne 30. června 1925 t. j. v den podání žaloby, ba že se v ten den také v Karlových Varech zdržoval. Důsledkem toho právem se dovolává žalobce pro žalobu, o niž jde, příslušnosti obchodního soudu v Praze dle §u 99 j. n. a neprávem první soud námitce místní nepřislušnosti vyhověl a žalobu odmítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody stěžovatelovy nejsou s to, by vyvrátily správné, stavu věci a zákonu odpovídající důvody napadeného usnesení. S tím, co uvádí